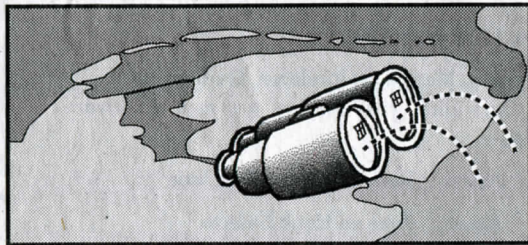

Een eerbetoon aan de zwoegende vissersvrouwen

Blik over de grens

■ **POGUM/WINSCHOTEN** - Joost Kirchhoff woont aan de Dollard, in het dorpje Pogum. Iedere dag ziet hij het water, als de weersomstandigheden het toelaten ziet hij de Groningse kust. Het is die omgeving die hem de inspiratie voor zijn boeken geeft.

Drie werken heeft hij al op z'n naam staan, een vierde komt er aan. Dat nieuwe boek beschrijft het leven van de Oostfrieze en Groningse

waddenvissers maar is met name een eerbetoon aan de vissersvrouwen.

Kirchhoff werd 83 jaar geleden geboren, aan dezelfde Dollard. Hij was de zoon van een visser, ondervond dat harde leven dus aan den lijve. Hij kreeg een baan bij de Duitse marine en bleef tot z'n vijfenvijftigste in dienst van het vaderland. Vervolgens kon hij zijn tijd besteden aan zijn grote liefde, de historie van zijn geboortestreek.

'Über den Strassen von Torum' heette zijn eerste boek. Het handelt over dat geheimzinnige dorp, dat door het Dollardwater werd verzwolgen. Het verkocht en verkoopt goed en Kirchhoffs naam in Oostfriesland was gemaakt. Er volgde een werk over de stormvloed van 1962, die Pogum en omgeving teisterde. In 1990 verscheen *Im Atem der Gezeiten*. Een mooie titel van een mooi boek over de historie van de Oostfrieze waddenvissers. Het was Kirchhoffs zoektocht naar zijn eigen verleden, een Proustiaans geschrift.

„Dat boek gaat alleen over de Oostfrieze vissers en in mijn nieuwste boek wil ik ook de Nederlandse kant erbij betrekken”, vertelt Kirchhoff over zijn jongste ambitie. „En ik wil met name de rol van de vissersvrouwen benadrukken”.

En dus vertoeft Kirchhoff regelmatig aan deze kant van de grens. In het Rijksarchief in Groningen struint hij natuurlijk rond, op zoek naar bronnen. In Termunten en Termunterzijl praat hij met het stoere volk aldaar.

In alle vroegte

Hij heeft veel informatie verzameld en is reeds met het schrijfwerk begonnen. Hij heeft veel te schrijven, want de historie van de waddenvissers is een roemruchte. Kirchhoff gaat terug tot in de negentiende eeuw, toen de visserij tot volle bloei kwam. Dagelijks voeren ze in alle vroegte weg, 's avonds kwamen ze weer, vaak met maar liefst vierduizend kilo vis. Met sleden bereikten ze over het slik de plaatsen waar de

garnalen zich bevonden. Het 'Dollart-Gold', zo luidt de erenaam van de garnaal. Tot aan de Tweede Wereldoorlog duurde die bloeiperiode.

De mannen werkten hard, de vrouwen zeker ook. „Ze hadden hun huishoudelijk werk en ze hielpen ook nog eens bij de visvangst, bij de verkoop vooral. De vrouwen gingen ook op stap om de vis te verkopen, 'omlopers' werden ze bij jullie genoemd”.

Die vrouwen krijgen dus een belangrijke plek in Kirchhoff's nieuwe werk, in wat een epos belooft te worden. Hij denkt nog een jaar nodig te hebben om het boek te voltooien. Nee, het is niet de leeftijd die het proces vertraagt. Het is de hoeveelheid informatie en de omvang van het werk die hem vele maanden aan het werk houden. En zo zal Joost Kirchhoff de komende maanden achter zijn bureau teruggaan in de historie. Terwijl op korte afstand de vissers over de Dollard varen. Want varen doen ze nog altijd.

GD 16.2.98